

Korrekthed, at man kunde opgibe hele Historien. Jeg tror, at det kunde gøres overmaade flokt og behændigt, at man vilde tjene en hel Del Penge derpaa og vilde saa en bedre Godsbanegaardsforsyning ved Kjøbenhavn, end det vil være muligt at frembringe, selv om dette Lovforslag gennemføres og efterfølges af et andet, som bevilger ny 2 Milioner dertil.

Det. Sagen: Ja, det var jo et sørgeligt Resultat, den ærede sidste Taler kom til, at man skulde opgibe den hele Historie, opgibe det Resultat, som blev opnaaet under afdøde Minister Ingerslevs ved Samvirkning mellem Tingene, og som har faaet sit Udtryk ved Loven af 1894. Jeg ved ikke, om den ærede sidste Taler mente, at Kjøbenhavn ikke skulde have en Godsbanegaard, eller om der skal laves en ny Plan, formodentlig overensstemmende med den, som det ærede Medlem talte for den Gang, og saa skulde Kjøbenhavn blive lykkelig derved. Jeg tror, at dette Eksperiment vilde i hvert Fald Kjøbenhavnerne betaffe sig for, og jeg har ønsket at sige et Par Ord, for at der dog ogsaa skulde høres en Røst fra en Repræsentant for Kjøbenhavn med Hensyn til disse Jernbaneforhold.

I det hele taget forekommer det mig, at den Kritik, vi hørte fra den ærede sidste Taler af det foreliggende Lovforslag, i Virkeligheden var meget gunstig. Det aller meste af, hvad der staa i Motiverne og i Overslaget, havde i Virkeligheden det ærede Medlems Bisald. Disse Røngerehoveder vare ypperlige, Bindebommene for Agrarernes Kvæg fortærfelige, ja selv Retiraderne til Agrarerne udmærkede. Jeg kunde ikke lægge Mærke til et eneste Punkt, hvor det ærede Medlem egentlig mente, at det foreliggende Forslag ikke var en Forbedring af det nuværende. Men naturligvis var det ærede Medlem vred over, at det Lovforslag, vi vedtog i 1894, trængte til saadanne Forbedringer. Man skulde tro, at det var det ærede Medlem, der var Fader til dette Lovforslag af 1894, og det er det jo slet ikke. Ærede Medlemmer ville huske, hvorledes netop det ærede Medlem satte sig imod det, om jeg saa maa sige, med Hænder og Fødder, saa jeg indser ikke, at specielt det ærede Medlem har nogen Grund til at beklage sig over, at Overslagene fra 1894 nu vise sig ikke at have været tilstrækkelige. Det ærede Medlem havde saa sandelig ingen Grund til at tale om disse Afstaler, som nu bleve brudte, og brudte paa en Maade, som han beteguede som mindre fin, som — tror jeg — „noget af det stiveste, han havde oplevet“.

Det ærede Medlem har dog i hvert Fald ikke været med til disse Afstaler, saa han behøver jo ikke at tage sig det saa nær. — Det ærede Medlem sagde: Naar ikke det, som vi vedtog i 1894, skal staa i Kraft, saa vidste han ikke, hvad i al Verden der skulde staa i Kraft. Jeg tror, at det ærede Medlem ser i saa Henseende fuldstændig fejl paa, hvad der foreligger. For mig staa det saaledes, at det, som maa være Ministerens, Jernbaneadministrationens og ogsaa Rigsdagens Opgave, er dog virkelig at skaffe Hovedstaden en god Ordning af dens Jernbaneforhold, specielt af Godsbaneforholdene, som der her er Tale om, og jeg maa som Kjøbenhavnst Rigsdagsmand sige, at vel gør vi Kjøbenhavnere ikke Fordring paa at indtage nogen ledende Stilling i Politikken — vi vide jo meget godt, at baade i dette og i det andet Ting er det de betrængte Landmænd, som ere de ledende, og som bestemme, hvad der skal gives ud, og vi Kjøbenhavnere maa altid være Afsepot og tage, hvad der kan falde af fra Landmændenes rige Bord — men det skal ikke forhindre mig og os andre Kjøbenhavnere i at sige, at det er i Landets Interesse, at Jernbaneforholdene ved Hovedstaden blive nogenlunde fornuftige og ordentlige. Og naar det er givet, at de Indretninger til Godstrafik, som vi have i Kjøbenhavn, og dem, som vi have Udbygget til at saa ved den Lov, der blev vedtagen i 1894, ere ganske utilstrækkelige og ville blive mere og mere utilstrækkelige for hvert Aar, der gaar, — saa siger jeg: saa kunne De længe nok, politisk set, være Uvilje mod Kjøbenhavnerne, men de Herrer blive nødt til at bevilge, hvad der bliver nødvendigt for, at Kjøbenhavn kan saa en ordentlig Jernbanetrafik. Det er ikke saa, at da vi i 1894 behandlede disse Sager, vare vi alle sammen enige om, at nu vare vi komne til et endeligt Resultat, at det skulde staa fast, at nu kunde der ikke komme nye Fordringer. Jeg vil tværtimod sige, at der var ikke et Medlem i denne Sal og vistnok heller ikke i den anden Sal, som ikke meget godt vidste, at det, som vi der vedtog, kunde vi ikke blive staaende ved, og det blev ogsaa udtalt fra forskellige Sider. Jeg havde blandt andre ogsaa den Fornøjelse at udtale det; den ærede daværende Indenrigsminister, afdøde Minister Ingerslev, udtalte det ogsaa; det vidste vi alle sammen, og det vidste det ærede Medlem for Holbæk (Sunn) lige saa godt som vi andre. Nu er det kommet frem, at der er Mangler, — i den Kritik har det ærede Medlem vistnok Ret — der er Mangler. Man havde maaft ikke stænket Rigsdagen ren Vin den Gang.